

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

6. Nihil honoris vel acquirendi, vel recupera[n]di caussâ ambitiosè
age[n]du[m].

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

His tantis periculis caret, quisquis honoribus patienter caret. Quare beneficij loco est habendum, si quis sit à periculis immunis. Quid quòd ipse despectus honorum, atque etiam iniuriarum patientia multis est via ad honorem? S. Spiridonis ad Constantium Imperatorem euocati vilissimus erat habitus, Toga detrita & decòtis. Pro cingulo funis. Vas fictile pependit è collo. In manu, loco hastæ, aut spiculi, virgam ex palma tenebat. Incompendio dicam, à vertice vsque ad calcem contempti hominis speciem præ se ferebat. Talis regiam ingrediebatur. Quod vbi vidit colax quidam, quo hominum genere plenæ solent esse aulae, indignum ratus, vt homo tam abiecta specie intraret in palatium Imperatoris, non veritus est sacræ eius maxillæ colaphum infringere, quo longè lateque exsonante, affatim riserunt, qui audierant, aut viderant. At quid sanctissimus vir tantâ contumeliâ affectus fecit? Christi doctrinam secutus, non modò tulit eam, iniuriam patienter, verùm etiam genarum alteram, prompto patienti animo exhibuit percussori. Quasi repercussisset verberantem, ita erubuit alter. Nam tantæ patientiæ modestia insolentem illum tanto pudore affectit, vt repenti ei supplex fieret, atque subitæ inconsideratæque suæ audaciæ veniam flagitaret. Quam quidem Sanctus ille libens concessit; sed hominem paternè instruxit, vt posthac ab inferendis iniurijs se se contineret. Eo tam generoso facto spectantes in stuporem dedit, adeò, vt qui antea illum clarissimè sonantibus cachinnis exceperant, iam de virtute admirarentur. Itaque à viris principibus magno in honore habebatur, qui eum summa cum reuerentia ad Imperatorem deduxerunt. Si impatiens fuisset, si honorem suum defendisset, si de iniuria sibi facta expoſtulasset, si colaphum colapho reposuisset; nemo illum ad Imperatorem, sed ad carcerem duxisset. Irritati enim crabrones crudeliùs sæuiunt. Irritatus fuisset Spiridon quoque, si de genere crabronum fuisset: nunc igitur in ipsa contumelia perferenda apparuit, non contumelia eum, sed gloria dignum extitisse.

Infertur sanè sæpenumero grauis iniuria, & atrox plaga viris præstantissimis, si eis, ob egregias animi ingenijque dotes debitus honor, debita laus, debitum officium negetur, vel adimatur; vt is illud habeat, qui blanditijs, calumnijs in alios excogitatis, adula-

V.

Surtus 24.
Decemb.

Matth. 5. 39.

VI.

adulatione, aut inani iactatione id extorsit; aut, ne perdat, veritatem tegit, neque vnumquam liberè audet effari, quæ vtilia sunt; metuens gratiæ pariter & honoris iacturam. Sed virtuti datur, per iniurias, occasio. Patiens, fortis, magnanimus, nullâ sibi fit iniuriâ virtutem eripi; sed adeo est prouidus, vt ex ipsis iniurijs sumat occasionem patientiæ, & fortitudinis exercendæ. Itaq; etsi alij inuitis auribus audiant veritatem, oculisq; indignantibus aspiciant fieri, quæ iusta sunt, apertè tamen odit, quos odio dignos existimat, & amat, quos viderit odio prosequendos, profusus illud Ennianum: *Eo ego ingenio natus sum, vt iram atque amicitiam in fronte promptam geram.* Oderint homines, dummodo amet Deus; despiciant homines, dummodo honoret Deus. Infra istos

Seneca lib. 2.
de ira, c. 32.

est gloria & fauor humanus, non supra: numquam eum adorant, & calcare possunt, si sit necesse. *Magni animi est, inquit Seneca, iniurias despiciere. Ultionis contumeliosissimum genus est, non esse visum dignum, ex quo peteretur ultio. Multi leues iniurias, altius sibi demisere dum vindicant. Ille magnus & nobilis est, qui more magna fera, latratus minorum canum securus exaudit. Rursus, Proprium est magnitudinis vera, non se sentire percussam. Sic immanis fera, ad latratum canum lenta respexit. Sic irritus ingenti scopulo fluctus assultat.*

Greg. Turon.
de vitis PP. c.
8. apud Sur.
13. April.

Hæc Philosophus Ethnicus; multò efficacius Episcopus Christianus, *Magnum, ait, nobis diuina pietas largita est beneficium, cum delictis nostris fieri precepit de remissione refugium, si negligentibus ignoscamus, si indulgamus cadentibus, si odientibus nos è contrario commendam benedictionis impertiamus, dicente D. N. IESU Christo; Diligite inimicos vestros, benefacite ijs, qui oderunt vos &c. Ecce remissio inuicem filium te Dei patris facit, cohæredem Christi adscribit, caelestibus regnis habitatorem statuit. Vnde manifestum est oblita delicta eius in calo, qui delinquenti beneficium venia impertitur in seculo, testantur Domino: si, inquit, dimiseritis hominibus peccata eorum &c. Cum verbis supplices famulis docet orare, ait: sic dicatis ad patrem; Dimitte nobis peccata nostra &c. cui sententia Martinus abbas sanctitate præclarus, ad diuinis eruditus litteris, vim corde retinuit, vt libenter dimitteret delinquenti, nec solum ignouit noxam, verùm etiam munere præbuit gratiam.*

Matth. 6.

VII.

Qui iniurias didicit non curare, facile etiam nihil aget petens;